

Genesis: A kezdetek

Bevezető

Apám pünkösdi lelkész volt, tehát így beleszülettem egy kegyelmi helyzetbe: 1958-ban pontosan a Valentin nap után jöttem a világra, és így az anyukám, akit Etheline Palmer-nek hívtak, mintegy megajándékozta a nagymamámat az első unokával. Érzékeny lelkiismerettel nőttem fel, mert mélyen belém ivódott keresztény neveltetésem.

Szüleim mesélték, hogy kiskoromban sokszor én vittem oda a szíjat, hogy elpáholjanak, ha valami rosszat tettem. Persze ezzel értem el legtöbbször azt, hogy elmaradt a verés... Ugyanis nagyon szigorúan neveltek, még ma is emlékszem arra a kellemetlen vasárnapi ebédre, amikor anyukám rájött, hogy füllentettem. ..(hozzányúltam a parfümjéhez, és nem akartam elismerni előtte)

Pedagógusként, az édesanyám mindent megtett, hogy a legtöbbet hozza ki belőlem: hatéves koromban a tőlem öt évvel idősebb gyerekekkel ültem együtt az osztályban. A velem való korai foglalkozásnak köszönhetően, egymás után kaptam az ösztöndíjakat, melyek hozzásegítettek ahhoz, hogy eljussak a New York-ban lévő Columbia egyetemre. Egész gyermekkorom egyetlen lelki traumája csak az volt, hogy nagyot halló lettem, amit gyakori megfázásaim okozhattak.

Gimnáziumi éveimben kifinomult képmutatóként viselkedtem: próbáltam elrejtteni, hogy lelkipásztor gyermeke vagyok, gondolván, hogy ez csökkentheti népszerűségemet, amit a tanulmányi eredményeimmel vívtam ki. Később már rájöttem, hogy pontosan azzal lehet kitűnni, ha valaki egy szoros, élő kapcsolatot ápol Istennel tinédzser korában, mert ez nagyon ritka. Akkor még nem voltam elég bátor hozzá, hogy ezt felvállaljam, pedig hét éves koromban bemerítkeztem, megbántam bűneimet és tizenkét évesen éltem át a Szent Szellem keresztségét. A diáktársaim vezettek egy bibliakört, ahol tudatos élő megtapasztalásaim voltak a hitről. Meghatározóak lettek ezek az élmények későbbi éveimben is: Isten nem felekezetek szerint választja ki az ő népét, mert mindenféle hívő volt abban a közösségben, a római katolikustól kezdve a pünkösdi karizmatikusig. Átéltettem ilyen módon a testvéri szeretet gazdagságát és sokszínűségét. Láttam a Szent Szellem munkáját a gyógyulásokban, és sokféle csodában. Működött a prófétálás ajándéka is. Ez szomjúságot alakított ki bennem, hogy még jobban megismerjem Isten nagyszerű kegyelmét.

Eközben megnyertem egy magyarországi tanulmányi ösztöndíjat, melynek havi értékét ötszáz dollárra becsülték. Így kezdtem el európai kalandjaimat. Később viszont kiderült, hogy az ötszáz dollár helyett csak ötvenet kapok, és így meglehetősen átértékelődött a helyzetem. Keserűvé és csalódottá váltam, ami kihatott a hitemre is. Ez a szellemi állapot körülbelül kilenc hónapig tartott, és kezdtem eltávolodni Isten dolgaitól. Nem estem ki viszont a kegyelemből, mert újra megkeresett a Megváltó egy magányos éjszakán. Új fordulat következett be, ami gyökeresen megváltoztatta az életemet, és igazgá váltak számomra is ezek az igék: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak.” (Róma 8:28)